

DREVNI I LIJEPI JEZIČE HRVATA

Drevni i lijepi jeziče Hrvata,
sretni pjesnici govore o sebi,
ni u snu neki pomislio ne bi
da još i danas o jeziku gata,*

*a mene strah i snomorica hvata
jer ugrožen sam na vlastitim tlima:
tu vlast mi jezik ukida u zlima
razdora, laži – Čim sve ne barata...*

*Optužuje me što svoj sam na svome,
jezikom pretka što govorim k tome,
u svoga što ne pretvorim se brata...*

*I dok je tako – meni pisati je
o obstanku – svom i poezije,
drevni i lijepi jeziče Hrvata.*

Stijepo Mijović Kočan

27. III. 1989.

Vladimir Nazor, stih iz soneta »Hrvatski jezik«, Vjesnik, 1945.